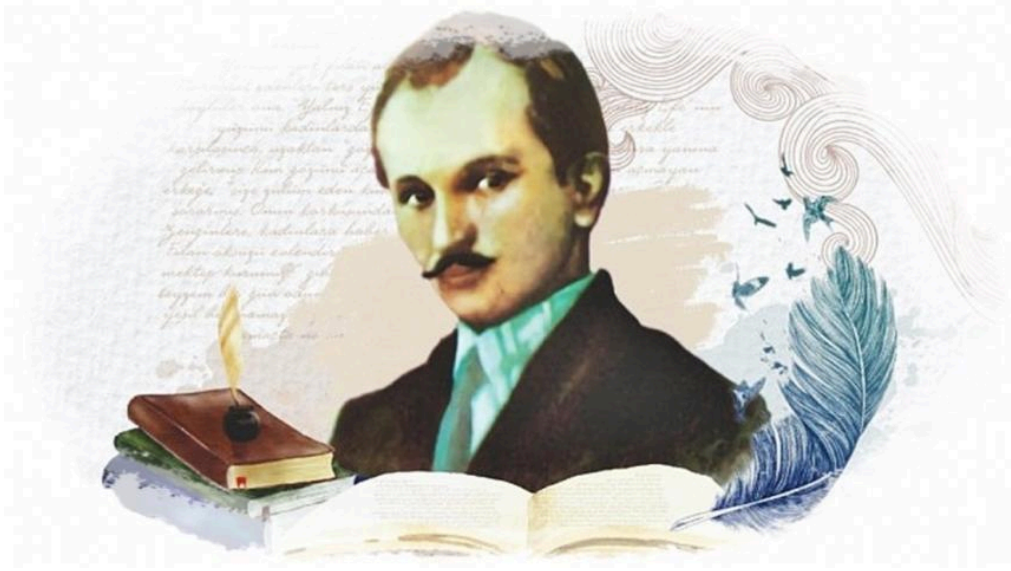

Acaba Bunların da Hepsi Piç mi

– redfer · 26 Haziran 2024

Geçenlerde elime geçti ve yeniden bir okuyayım dedim Ömer Seyfettin'in 'Piç' isimli öykü kitabını. Yıllar sonra iyi ki elime alıp okumuşum dedim kendi kendime. Çünkü bazı şeyleri çok daha iyi anlamama sebep oldu.

Bu öykünün anlatmak istediği şeyi sizlerle paylaşmak istedim..

Ömer Seyfettin 1884-1920 yılları arasında yaşamış değerli öykü yazarımızdır. Ömer Seyfettin, asker bir yazardır. İstiklal Savaşı'nda bir çok cephede savaşmıştır..

Filistin Cephesinde olan bir hatırasında bakın neler söylüyor..

Ah Mısır! Bazı Türkler oraya eğlenmeye, hava değişimine giderler! Bilmem o hayata, o manzaraya nasıl tahammül ederler? Ciğerlerine milyonlarca verem mikrobu saldırmış üzgün ve halsiz yatan bir hastanın başucunda hiç eğlenilir, hiçbir yaralının akmış ve daha kurumamış kan selleri üzerinde badeler içilir, keyifler çatılır, naralar atılır mı? Ben, mümkün değil bir hafta oturamam.

Geniş ve otomobil dolu caddeler, heykelli meydanlar, içine girilmez bir kuvvet ve bir kalesi gibi yükselen büyük bankalar, büyük tiyatrolar para, peri saraylarını andıran süslü ve billurlu gazinolar... Hep, hep bu yabancı müesseseler bende ağır bir kâbus yaratır. Gözle görülen her şeyin yada ne olduğunu, yabancılara ait bulunduğunu düşünmek sinirlerime dokunur.

Sokakları dolduran sayılmaz şapkaların zalim ve kurnaz, gaddar ve namussuz gölgelerinde sararmış solmuş gibi boyunları eğri, zayıf, mahzun dolaşan sarıklı yerlilere, bu zavallı Arap kardeşlerime kalbimde derin bir sızı duymadan bakamam. Necip Araplık, yükselmek isteyen Türklüğün o kuvvetli ve mukaddes

kanadı, orada kendi vatanında esirden başka bir şey değildir.

Türklerin çekilmesiyle beraber hain ve zehirli bir çekirge bulutu gibi oraya üşüşen Avrupalılar, bu zavallı İslam memleketinin bütün hayat damarlarını ellerine geçirmişler, doymak bilmez kudurmuş bir açlıkla, azgın bir hırsla din kardeşlerimizin kanlarını emip dururlar.

Bütün servet, bütün kuvvet, bütün mutluluk onlarındır. Ben mısır'da çok sıkılır, kendimi âdeta bir zindanda sanırım. Bu manevi zindandaki tutuklu kardeşlerimin arasında serbest serbest gezmek hoşuma gitmez. Daima otele kapanırım. Hakiki bir zindan hayatı geçirir, yıllardan beri düşmanların eline düşmüş olan bu kıymetli vatanın sönmez matemlerini tutar, acılar içinde kıvranmaktan acı bir zevk duyarım.

Bu sefer de yine kendimi böyle hapsetmiştim. Bingazi'deki muharebeyle karışmak için beraber yola çıktığım arkadaş Kahire'de hastalanmıştı. Doktor on gün istirahat lazım geldiğini söyledi. Onu beklemeye mecburdum. Hem Türk düşmanlarının, yani Avrupalıların hâkim bulunduğu bir yerde zaten yakalanmak için aranan bir Türk'ü, bir kan kardeşimi yalnız bırakabilir miydim?

Bu on gün bana on senelik bir kürek cezası gibi geldi. Yatakta duramazdım. Gündüz garsona gazeteleri aldırır, okur, bir koltuğa uzanarak saatlerce adı dünya yüzünden kaldırılmaya çalışılan Türklüğün talihini düşünür ve terlerdim.

İşte Asya'daki Türk hükümetlerini bitiren Avrupalılar, onların din ve şan kardeşlerine, Araplara da saldırmaya başlamışlardı. Bütün Turan, bütün Hindistan esirdi. İngiltere kralı yeniden Hindistan'daki eski Türk imparatorluğunun tahtına oturmak için Mısır sömürgesinden geçerken, şimdi dünya politikasında bir gölge halinde kalan büyük hakanın oğlunu ayağına getiriyordu.

Türklerle beraber Araplar da eziliyor, Sudan, Fas, Cezayir, Tunus ve nihayet Trablus ve Bingazi de alınıyordu. Kalbim, bunları düşününe düşününe beynimde ateşlenen kanımdan yanmaya başlardı. Geceleri uykusuz kalır ve bu acıyla balkona çıkar, aşağıda yönünü kestiremeyen bir nehir gürültüsüyle akıp giden ahaliye dalardım.

Çokluğu hep şapkalılar, yabancılar hakkını istemeyen, hakkı için vurmayan, hakkı için kırmayan, hakkı için yakmayan, hakkı için öldürmeyen, hakkı için haksızlık yapmayan kararsız ve budala ruhuna lanetler eder, yalnız şarkta yaşayan bu miskin ve alçak "tevekkül"ün granitten ağırlığını kendi omuzlarımda, kendi tembel başımda hissederek gibi olurum.

Ve birden dudaklarımda Türk şairinin,

"Her zulmü, kahrı boğmaya bir parça kan yeter!

Ey Şark uyan, yeter ey Şark, uyan, yeter!" mısrasını bulurdum.

Evet, bu tevekkül zindanında yaşamak beni hasta ediyordu. Günler geçtikçe daha ziyade asabileşiyor, sararıyor, yine başıma sanki görünmez oklar saplanıyordu. ... Yine bir akşam, başım böyle fena halde

tutmuştu. Boğulacak gibi oluyordum. Gece yarısı yaklaşıyordu. “Biraz hava alayım” dedim. Paltomu giyerek sokağa çıktım. Nereye gideceğimi bilmiyordum. Elektrik ışıklarıyla gündüzden daha aydınlık olan sokaklardan geçiyordum.

Kadınlar, erkekler, çocuklar, yerliler, yabancılar birbirlerine karışmış, gülerek, oynaşarak ağır ve yavaş akıp gidiyorlardı. Ve üzerlerinde iğrenç, keskin bir fuhuş, bir bayağılık kokusu dalgalanıyordu. Ben düz ve parlak yaya kaldırımında yürüyor ve her tarafı görmemek için sağımdaki pastacıları, tuhafiyeci dükkânlarını, içindikileri seyrediyordum.

Ötede temiz ve sade bir lokanta gördüm. Hemen boş denecek kadar تنها idi. Caddenin kalabalığı beni çok sıkımişti. Ansızın, bir Türk lokantasına benzeyen bu تنها yere girmek arzusunu duydum. Açık kapısından girdim.

“Bir çorba olsun içerim” diyordum. Oturur oturmaz garson geldi. İngilizce Fransızca yazılmış listeyi vererek ne istediğimi sordu. Okumadan: “Çorba.” dedim. Ve getirince içmeye başladım. İçerken etrafıma bakıyordum.

Bütün duvarlar ayna idi. Aynaların üzerinde kralının ve kraliçesinin, Galler Prensinin büyük ebatta yapılmış resimleri göze çarpıyordu. Yanlarında başka küçük resimler de vardı. Galiba Mısır’ın ehamları, Sfenks’in yağlıboya manzaraları idi. Bunlara dalmıştım. Bu esnada kapıdan bir adam girdi. Başında büyük ve hasır bir şapka vardı. Gayet şık ve uzun boylu idi.

Garsonun yardımıyla şapkasını ve paltosunu çıkardı. Tam yanımdaki masaya oturdu. Karşısındaki aynada hayalini görüyordu. Dikkatle bakmaya başladım. Çünkü ben bu çehreyi tanıyordum. Fakat nereden? O da aynadan bana bakıyordu. İstanbul’da ve Selanik’te kendileriyle münasebette bulunduğum yabancıları ve Rumları aklımdan geçiriyordum. Bir türlü bunu hatırlayamıyordum.

Çorbadan sonra iki tabak yemek daha yedim. O da bana bakıyordu. Mutlaka o da beni tanımak istiyordu. Artık rahatsız oluyor, hallolunamayan muammaların karşısında bizi üzen o tatsız sıkıntıya benzer bir şey duyuyordum. Onun da benim gibi sıkıldığını görüyor, rahatsızlığının farkına varıyordum.

Nihayet yemeğini bitirdi. Bir sigara yaktı. Kalktı. Paltosunu ve şapkasını giydikten sonra garsona para ve bahşış verdi. Dışarı çıkıyordu. Birden benim masamın önünde durdu. Tavrında âdeta bir aktör vaziyeti vardı. Adımı söyledi:

“Siz değil misiniz?”

“Evet, benim!” diye kekeledim. Kesik bıyıklarının altından parlak dişlerini göstererek gülüyordu.

“Beni tanımadınız mı?”

“Affedersiniz, fakat hatırlayamıyorum.”

“Ben Ahmet Nihat’ım.”

Şapkanın altında yabancı ve doğululara özgü gözlerini hemen tanıdım. Bu, benim okul arkadaşım. Fakat hali birdenbire bende fena bir tesir meydana getirdi. Kalkıp elini tutamadım. Zoraki gülümsedim. Mısır gibi hiç olmazsa isimce Müslüman sayılan bir memlekette bir Türk'ün şapka giymesinde ne vardı? Hatta burada bazı yabancılar bile fes giymiyorlar mıydı?

Bozulduğumu anladı. Ve aradaki soğuk ve sıkıcı sessizliği yırttı:

“Burada ne arıyorsunuz, gezmeye mi geldiniz?” Kısaca:

“Hayır, geçiyordum” dedim. Tekrar sordu:

“Nereye?”

“Bingazi'ye...”

“Ooo, kahramanlık ha! Tebrik ederim. Fakat boşuna çalışıyorsunuz. Artık orası yandı.

Birden böyle söylemesi canımı daha ziyade sıktı. İstemeyerek biraz kaba cevap verdim:

“Şapka giyen Türkler öyle sanırlar.” Daha çok gülümsedi.

Ta gözlerimin içine bakıyordu. Biraz yavaşça

“Fakat azizim, ben Türk değilim” dedi.

Ben şaşladım:

“Türk değilsiniz, Osmanlısınız ya?”

“Hayır, Osmanlı da değilim!” Bütün bütün şaşladım. Onun da gülümsemesi garipleşmişti.

“O halde nesiniz?” diye sordum.

Ve yüzüne baktım. Soğukkanlılıkla cevap verdi:

“Katolik'im ve Fransız'ım.” Böyle söylemesi sinirlerime dokundu.

Biraz acı ve ekşi, alay etmek istedim. Gülmüyor, yalnız dişlerimi gösteriyordum:

“Tanıdığım Ahmet Nihat Katolik olabilir. İnancını elbise gibi değiştirebilen, vicdanını adi bir eşya gibi satan insanlar bu dünyada az değildir. Lakin İstanbul'da doğan, anası Türk, babası Türk olan, Türkçe konuşan bir aileden çıkan, damarlarında Türk kanı akan bir Ahmet Nihat milliyetini değiştiremez, Fransız olamaz, yalnız kendini aldatır.

“Hayır, kendimi aldatmıyorum! Halis bir Fransız'ım.”

“Mümkün mü? Bu ilme, bu tabiata aykırı bir şey..”

“Bilseniz, doğru söylediğimi anlayacaksınız. Ama burada olmaz. Biraz uzundur. Haydi kalkınız! Bir yerde oturalım. Tamamıyla bir Fransız olduğumu anlayınız da, şapka giydiğime kızmayınız, olur mu?”

Sanki alay ediyordu. Söyleyeceği saçmaları zaten biliyordum. Dinlerin, ananelerin, âdetlerin, ırk teorisinin hep efsane olduğunu, milliyetlerine güven, terbiye ve menfaate göre değiştiğini, hangi milletin terbiyesi görülürse, o milletin ruhuna sahip olunacağını ve nihayet medenilik iste- yen bir adamın mutlaka Avrupalılaşması lazım geleceğini iddia edecekti.

Fakat bu boş ve çirkin iddiayı bir kere de onun ağzından işitmek istedim. Garsona parasını verdim. Ve

hemen kalktım. O, yanımda gidiyordu. Bu milliyetinden çıkmış herif, denizden çıkmış veya patlamış ölü bir köpek balığına benziyordu. adeta bir kokuşmuşluk duyuyor, iğreniyor, iğreniyordum.

Çok yürümedik. Geniş bir gazinoya girdik. Göz kamaşacak kadar aydınlıktı. Kenarda bir masaya oturduk. Yanımızda büyük bir saksı vardı, içinde tanımadığım bir bitki büyük yapraklarını tavana kadar çıkarıyor, iri ve tuhaf gölgelerini üzerimize düşürüyordu. Dirseklerimi mermere dayadım.

“Haydi bakalım, seni dinliyorum!” gibi bu Türk kaçığının, bu hissiz Sartın yüzüne baktım. Hiç heyecan falan göstermiyor, eski dininden, eski milliyetinden, eski memleketinden bir arkadaşla bulunmak onda herhangi bir tesir yapmıyordu.

“Hikâyem tıpkı hayali, hissi bir roman kadar gariptir.’ diye başladı. “Belki inanmayacaksınız, fakat ben sizi sıkılmamak için uzatmayarak anlatacağım. Dikkatle dinleyiniz! “

“Aslında okulda sizinle çok sıkı görüşmezdik. Ruhlarımız, eğilimlerimiz ayrı idi. Aramızda biraz, biraz değil, çok uzaklık vardı. Fakat yine beni tanırıyorsunuz. Hatırlayınız! Siz, Türkler, bana ‘Frenk Nihat’ derdiniz ve hakkınız da vardı. Ben son moda elbise giyer, tırnaklarımı uzatır, dinsizliğimi meydana vurur, Türklüğe dair ne varsa tahkir eder, Türkçe konuşmayacak kadar nefretimde taassup gösterirdim.

Hep Fransızca konuşur, tatil zamanlarımı Beyoğlu’nda geçirirdim. Türk ve Türklüğe benzer her şeyden tiksindir, iğrenirdim. Okuldan ziyade evde azap çekerdim. Babam, iri vücudu, geniş omuzları, kuvvetli kolları, ablak çehresi, kalın dudaklarıyla tıpkı budala bir Türk pehlivanını andırırdı.

Bütün hareketleri adi, kaba ve bayağı idi. Gayet narin ve nazik bir Çerkez olan annem, ondan dehşetle nefret ederdi. Ben bunu anlardım. Akrobalarımın da hiçbirisini sevmezdim. İstanbul bana zindan gibi gelirdi. Levanten arkadaşlarım olmasaydı belki deli olurum. Geceleri Avrupa ve Batı şehirleri rüyama girer, daima odama kapanır, bağırarak milli parçalar, operalar söyler, kalkar bazen de yapıyınız oy nardım. Nihayet hukuk öğrenimi için Paris’e gittim. Orada kimse bana Türk diyemezdi. Tamamıyla Fransızlaşmıştım.

Tatil zamanında İstanbul’a dönmedim. Boş yere anne, babam beni çağırıyordu. Ben okulu bahane ediyordum. İstanbul’da iken rüyalarımı süsleyen Batı hayatı o kadar, o kadar hoşuma gidiyordu ki, memleketimi ve Türk olduğumu hatırlayınca üzüldür ve titrerdim. Bir özlemim, bir hicranım vardı. Bu hicran dudaklarıma ezeli bir nakarat yapıştırmıştı.

Bu nakaratı kalabalıkta içimden, yalnızken yüksek sesle tekrar eder dururdum: “Ah, ben niçin bir Fransız doğmadım!” Ve Türk olduğumu düşünmek, kendimi öldürmek arzuları verirdi. Eğitiminin ikinci senesini bitirdim. Yine tatil zamanında İstanbul’a dönmedim. İstanbul’a gitsem nefret ve hiddetimden öleceğimi sanıyordum.

Bir gece uyruk ve dinimi değiştirmek aklıma geldi. Mahkemeye lüzum görmedim. Hemen karar verdim.

Bir sene sonra avukat olacaktım. Paris'te ufak bir mevki bulur, rahatça yaşayabilirdim. Artık hep dalga geçiyor, İstanbul'a Türk çevresine hiç dönmeyeceğim için tarif olunmaz bir sevinç duyuyordum. Bu esnada İstanbul'dan bir telgraf aldım: 'Annenize ameliyat yapıldı. Ölümü muhakkaktır. Yetişiniz! Size bir vasiyeti var.' Aldırmadım. Yirmi dört saat geçmedi. İkinci bir telgraf aldım: 'Anneniz ruhunu teslim ediyor. Size bir vasiyeti var. Gelmezseniz mirasından mahrum kalacaksınız.

'Yine aldırılmayacaktım; fakat miras meselesi midemi bulandırdı. En nazik damarımı bulmuşlardı. Küçükten beri son derece menfaatimi bilir, menfaatimi her şeye tercih ederdim. Çaresiz kalktım. Bavulumu bile almayarak trene atladım. Yine o iğrenç ciğer gibi fesi giyecek, yine budala bir Türk'e, kırmızı başlı duygusuz bir şampanya şişesine benzeyecektim.

Gardan arabaya atladım. Etrafımı görmemek için pencerenin perdelerini indirmiştim. Doğru eve geldim. Ayak üzerinde bana anlattılar. İki defa ameliyat yapmışlar. Doktorlar her gün, "Yarına çıkmaz" diyorlarmış. Beklemedim. Hemen yanına girdim. Zavallı annem sanki ölmüştü. Yalnız gözleri yaşıyordu. Beni görünce güldü, yanına çağırdı. Ellerimi tutmak istedi. Fakat kolunu kaldıramıyordu. "Herkes dışarı çıksın, herkes!.." diye inledi.

Yatağının başucunda bir inek gibi böğürerek ağlayan gecelik entarili babam, ihtiyar halam, halamın şişman ve dul kızı, hizmetçiler, hepsi kapıdan dışarı çıktılar. İkimiz kaldık. Annem zayıf bir sesle: "Kapıyı sürmele!" dedi. Bu tedbiri garip buluyordum. Gittim, sürgüyü sürdürdüm; tekrar yatağın yanına geldim.

"Söyleyeceğim şey biraz uzun, Nihat!" dedi, "Altına bir sandalye al!" Cevap vermeden itaat ettim. Yüzüne bakıyordum. Sarı ölüm rengi yavaş yavaş soğuk ve korkunç bir menekşe rengine dönüyordu. Ağlamaya başladı. Gözlerinden iri yaşlar döküyor, saçlarının etrafına asılıp kalıyordu

"Niçin ağlıyorsun anneciğim? İnşallah iyi olacaksın!" diye elimle başını okşadım. Gözyaşları içinde gülererek: "Teselli istemem, Nihat!" dedi. "Ölüyorum; bir saat sonra öleceğim. Bırak ağlayayım! Sevincimden ağlıyorum. Gelmeseydin, yetişmeseydin, mukaddes bir sır da benimle beraber mezara gidecekti. Senin haberin olmayacaktı.

"Bir şey anlamıyor, dalgın dalgın yüzüne bakıyordum. O, zorla kaldırdığı elleriyle gözlerini kapayarak devam etti: "Sakın hiddetlenme, kızma! Düşün ki, işittiklerin bir ölünün ağzından çıkıyor. Ölüler sırlarını saklamazlar. Ölmezden evvel bütün hayatımızca gizlediğimiz şeyleri söylemek insanların en mukaddes vazifeleridir.

"Ben yine bir şey anlamıyordum: "Anneciğim!" dedim, "Niçin hiddetleneceğim? Ne söylersen seve seve dinleyeceğim. Vasiyetini noktası noktasına yapacağım. İşte vaat ediyorum." "Hayır, biliyorum, darılacaksınız!" diye cevap olsam, ölüm döşeğinde yatmasam, ihtimal beni ayaklarının altına alacaksınız, ezeceksin.

Ama şimdi eminim, hiçbir şey, hiçbir şey... Baban, senin asıl baban değildir." verdi. "Sağ Elini bile kaldıramayacaksın. İşte söyleyeyim: Gözlerimi açtım. Ve şaşırđım. Zayıf kolunu tutarak: "Benim babam değil mi? Öyleyse babam kim?" diye haykırdım. Aptallaşmıştım. O, bir elini dudaklarına götürerek rica eder gibi bana baktı: "Yavaş Nihatçığım, dışarıdan işitecekler! Halbuki ben yalnız sana söylemek isterim.

Ben pek gençken kocaya vardım. Öürken bile başımdan ayrılmayan, beni son nefesimde rahat bırakmayan herif bana o vakitler akla gelmez cefalar çekirtmişti. Çocuđu olmuyordu. Her akşam, 'Niçin gebe kalmıyorsun?' diye beni azarlar, tahkir eder, hırpalardı.

Üç sene bu hayata dayanamadım. Hasta oldum. Yatađa düştüm. Birçok doktorlar geldi. Beni iyi edemiyorlardı. Nihayet Dubois baktı. Bu bir Fransız'dı. Kırk yaşında kadar vardı. Saçlarına kır düşmüştü. Gayet tatlı ve yanlış bir Türkçe konuşuyor, beni gülmekten katıltıyordu.

Uzatmayayım. Ben bu Dubois'ı sevdim. Yataktan kalktıktan sonra bile her hafta beni görmeye geliyor, doktor olduğu için kimse bir şeyden şüphelenmiyordu. Beyoğlu'ndaki evine de gitmeye başladım. Aşkımız bir seneden ziyade sürdü. Ben sana gebe kalmıştım. Evet, ondan sana gebe kalmıştım.

Fakat bu talih, bu mutluluk devam etmedi. Mösyö Dubois, memleketine gidiyordu. Orada babası ölmüş, bütün ailesi, evi, küçük çiftliği kendisine kalmıştı. Yalnız kalmayı çok seven bir adamdı. İstanbul'daki görevini bıraktı. Anasının yanına, doğduğu köye çekilmek istiyordu. Beraber kaçmak için beni o kadar zorladı ki, tarif edemem!

Ah keşke kaçsaydım! Nihayet beni kandıramayacağını anlayınca ümitsizliğe kapıldı. Veda için son defa evine gittiğim gün tamam beş saat odasında kapandık. Ve yatağının içinde ağladık, ağladık.

Ben gençtim. Ama o yaşlı başlı idi. Ayrılacağımıza yakın eliyle okşayarak: "Ah sevgilim, bu benim çocuğum, fakat yazık ki göremeyeceğim!" dedi, "Hayat mutlaka üzüntü ve gözyaşı için yapılmıştır. Bari vaat et! Büyüdüđu vakit, hiç olmazsa görmek için bana gönderecek misin?" Ağlayarak ve yemin ederek vaat ettim. Bana köyünün ve çiftliğinin adresini verdi.

Ölünceye kadar oradan ayrılmayacağını söylüyordu.

Eminim ki hâlâ oradadır. Zira çok duygusal ve şair tabiatlı idi. İstanbul'a bile bu tabiatın şevkiyle gelmişti. Bir de hatıra olmak üzere bir fotoğraf bıraktı. Yine gözlerini kapadı. Ve ağlamaya başladı. Hikâyesi ve mazinin tekrarı zavallıyı çok yormuştu. Hıçkırıklar içinde devam etti:

"O vakitten beri yirmi beş sene geçti. Ben her zaman gizli gizli bu fotoğrafa bakarım. Sen büyüdün, tamamıyla ona benzedin. İşte ben ölüyorum. Yastığımın altındaki anahtarları al, şu konsolu aç! Orada mavi bir zarfın içinde fotoğrafı bulacaksın. Arkasında babanın, sevgili Dubois'nın adresi yazılıdır. Git, onu bul!

Eğer sağ ise söyle ki, son nefesinde onu hatırlayarak, onun adını söyleyerek, onunla geçirdiğimiz güzel ve tatlı saatleri düşünerek öldüm.” Ağlıyor ve tıkanıyordu. Elimi yastığın altına soktum. Mor bir kurdeleye bağlı dört anahtar vardı. En büyüğüyle yatağın başucundaki konsolu açtım. Mavi zarfı aldım. Ellerim titriyordu.

Fotoğrafa baktım. Birden: “Oh!” dedim. Bu resim tamamıyla bana benziyordu. Sanki tamamıyla benim fotoğrafım idi. Yalnız saçların kırlığı başka idi. Adresi okudum. Paris’in civarında bir köy...

Hatta geçen sene oraya gezmeye gitmiştim. Tekrar zarfı kapadım. Anneme döndüm. Hıçkırması falan kesilmişti. Eline dokundum. Düştü. Bayılmıştı. Akşama kadar ayılmadı. Gece de kendine gelmedi. Sabahleyin uyuduğum kanepede gözlerimi açınca, bütün evi bir feryat kaplamış gördüm. Annem ölmüştü.

Cenazeden evvel ben evden çıktım. Babama yüreğimin dayanamayacağından bahsetmiş ve kandırmıştım. İlk trene atladım. Paris’e indim. Miras işini babama, pardon, annemin Türk kocasına bırakıyordum. Vakit geçirmeden Mösyö Dubois’ı buldum.

Anneme bıraktığı adreste oturuyordu. Küçük ve temiz bir köy evi... İlk görüşmemiz biraz tiyatromsu oldu. O gençlik fotoğrafını görünce her şeyi hatırladı. Annemin son dakikalarını anlattım. “Ne sadakat! Ne sadakat!” diyor ve titriyordu. Bu bunamış, ak saçlı ve aksakallı bir ihtiyardı. Beni iyi buldu. Sevdii. Meğerse o da hiç evlenmemiş. Bana ismini vermeyi teklif etti. Memnuniyetle kabul ettim. Hâsılı uzatmayayım, dinimi de değiştirdim. İsmim bugün Pierre Dubois...

Babamın Paris’te çok ahbabları vardı. Hukuktan diplomamı alınca bir ticaret bankasında bana önemli bir memuriyet buldu. Şimdi Mısır’a memuru olduğum bankanın bir işi için geldim. Ey azizim, şimdi katıksız bir Fransız olduğumu anladın mı?” Gülüyor ve muzaffer bir tavırla yüzüme bakıyordu.

Mermere dayalı dirseklerim uyuşmuş, acıyordu. Geri çekildim:

“Anladım, lakin zaten Türk değilmişsiniz ki! Piçmişsiniz!” diyerek ayağa kalktım.

O, galiba benden takdir ve hayret bekliyordu. Sordu: “Ne o? Gidiyor musunuz? Bari bir şey içseydiniz! Konuşurduk.” Artık asabiliğim, Türk kafamı tutmuş, Türk hareminin erişilmez namusu hakkında beslediğim iman, bu masum ve mukaddes hayal artık kırılmış, perişan olmuştu.

“Mösyö Pierre Dubois ile konuşacak bir şeyim yok!” dedim.

Selam vermeden ayrıldım. Sokağa kendimi dar attım. Otelde, yatağımda o gece sabaha kadar hemen hiç uyumadım. Hep Ahmet Nihat’ın mektepteki tatsız, biçimsiz hallerini ve soğuk reveranslarını, garip vaziyetlerini düşünüyor ve sonra İstanbul’da Türklüğünü inkâr eden, Türklükten nefret eden, Türklüğü hakir görüp bütün varlıklarıyla Avrupalılaşılmaya çalışan uzun tırnaklı, son moda giysili, tek gözlüklü züppeleri hatırlıyor, içimden,

“Acaba bunların da hepsi piç mi? Hepsinin anneleri Beyoğlu’nda mi gebe kaldı?” diyor; korkunç kâbuslar arasında yırtılmış al ve harap hilaller içinde yükselen tunç ve ateş renginde büyük, siyah ve kanlı haçlar görüyordum.

Ben bir yorum yapmayacağım öykü hakkında. Zira eminim ki sizler bu öyküden gerekli dersi almışsınızdır diye düşünüyorum.

Ömer Seyfettin'in "Piç " öyküsü